

усилватъ и очертаватъ индивидуалността. Блѣ-
стящъ примѣръ ни дава американската демо-
крация, дето избилстватъ асоціацитѣ и дето,
едновременно съ това, индивидуалността е така
много мощна. Защото тя не може да процъвти
безъ всичко онова, което законитѣ на солидар-
ността създаватъ: религия, езикъ, моралъ,
политически институти, безкрайнитѣ раздѣления
на труда, обичаи, вѣрвания. И, като се синте-
тизиратъ все по-сполучливо егоистическитѣ и
алтруистическитѣ тенденции, отива се все по-
вече къмъ онази форма на солидарността,
която ще обгърне цѣлото човѣчество, като създа-
де най-голѣмото равновесие между човѣка и вида.

Fichte казва: „Азъ съмъ само една проста
нота въсредъ цѣлостта на единъ прекрасенъ
концертъ“. Съ това проницателниятъ мислителъ
изразява неотмѣнимата и вѣчна човѣшка меж-
дузависимостъ, която създава несъзнателната, а
после и съзнателната човѣшка солидарность.
Идеята за това безвъзвратно единство въ чо-
вѣшкия социаленъ животъ, растящо все повече,
стремящо се да обхване всички човѣци на зе-
мята, е нераздѣлна отъ идеята за необходи-
мостта отъ социална дисциплина и социаленъ
редъ, отъ съзнателното подчинение на всичко
онова, което осигорява укрепването, благоден-
ствието и усъвършенстването на човѣшкото об-
щество.

§ 3. Социално възпитание.

Така се открива въпроса за социалното въз-
питание, въпросъ, на който социолозитѣ по-
свещаватъ вече голѣми свои трудове.

При всичко, че главнитѣ двигатели на
обществения животъ сж спонтаннитѣ прояви